ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
14 februari 1985 [1]

In zaak 40/84,

Casteels PVBA, gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door I. Onkelinx, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Elvinger en J. Hoss, advocaten aldaar, Côte d'Eich 15,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Yataganas en Th. van Rijn, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van verordening nr. 3529/83 van de Commissie van 12 december 1983 betreffende de indeling van goederen onder post 85.01 B I b) van het gemeenschappelijk douanetarief,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: P. Heim

*

1 — Procestaal: Nederlands.
* gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 13 december 1984,

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffier van het Hof op 14 februari 1984, heeft de vennootschap Casteels PVBA, gevestigd te Brussel, krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag een beroep ingesteld tot nietigverklaring van verordening nr. 3529/83 van de Commissie van 12 december 1983 betreffende de indeling van goederen onder post 85.01 B I b) van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 352 van 1983, blz. 32), vastgesteld krachtens verordening nr. 97/69 van de Raad van 16 januari 1969 betreffende de maatregelen die moeten worden getroffen voor de uniforme toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 14 van 1969, blz. 1).

2 Verzoekster verklaart, dat zijzelf en haar te Parijs gevestigde zustervennootschap Casteels France sàrl reeds jaren lang ruitewissers en delen van ruitewissers in de Gemeenschap invoeren. Tussen sommige Lid-Staten, zoals overigens ook tussen bepaalde derde landen bestonden er echter verschillen met betrekking tot de tariefindeling van motoren voor ruitewissers, die zonder wisserarm en wisserblad werden ingevoerd. Zo was de Belgische douaneadministratie van oordeel dat motoren voor ruitewissers als „ruitewissers" moesten worden ingedeeld onder post 85.09, zulks op grond van algemene bepaling 2 a) voor de toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief, volgens welke „de vermelding van een goed in een post eveneens betrekking heeft op dat goed in niet complete of in niet afgewerkte staat voor zover dit de essentiële kenmerken van het complete of het afgewerkte goed vertoont" (verordening nr. 3333/83 van de Raad van 4 november 1983 betreffende het gemeenschappelijk douanetarief, PB L 313 van 1983, blz. 1, titel I).

3 Aan de zustervennootschap Casteels France werd deze indeling evenwel geweigerd door de Franse douaneadministratie, die meende dat het betrokken produkt behoorde tot post 85.01, welke onder meer „motoren" omvat. In antwoord op een vraag van het Hof heeft verzoekster verklaard, dat zij er belang bij heeft dat de betrokken motoren als ruitewissers onder post 85.09 worden ingedeeld, omdat in verschillende Lid-Staten, waaronder Frankrijk, voor motoren van bepaalde herkomst kwantitatieve invoerbeperkingen gelden.

4 De Commissie betwist primair de ontvankelijkheid van het beroep. Met betrekking tot de ontstaansgeschiedenis van de bestreden verordening verklaart zij, dat het probleem van de tariefindeling van het betrokken produkt aanvankelijk door de Franse douaneadministratie aan de orde is gesteld en dat de Commissie na onderzoek van het probleem het standpunt van deze administratie is bijgetreden. Nadat dit standpunt aan de andere Lid-Staten was meegedeeld, is het probleem onderzocht in het bij verordening nr. 97/69 ingestelde Comité Nomenclatuur van het Gemeenschapppelijk Douanetarief, waarbij aan het licht kwam dat het betrokken produkt inderdaad zowel binnen de Gemeenschap als door derde landen verschillend werd ingedeeld. Aan het eind van zijn beraadslagingen heeft het Comité Nomenclatuur bij gekwalificeerde meerderheid van stemmen een positief advies uitgebracht over een door de Commissie voorgelegd ontwerp van verordening, dat aansloot bij het standpunt van de Franse autoriteiten. Dit ontwerp is vervolgens de thans bestreden verordening nr. 3529/83 geworden.

5 Ten aanzien van het recht zet de Commissie uiteen, dat het beginsel van uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief wordt doorbroken, wanneer een zelfde produkt in de verschillende Lid-Staten op uiteenlopende wijze wordt ingedeeld. Ter beëindiging van deze situatie, die indruist tegen de beginselen van de douane-unie dient de Commissie volgens de in verordening nr. 97/69 vastgestelde procedure de nodige maatregelen te nemen om de uniforme toepassing van het tarief te verzekeren. De daartoe vastgestelde verordeningen — de bestreden verordening is slechts een voorbeeld daarvan — zijn volgens de Commissie algemene maatregelen, genomen onder objectieve omstandigheden en bedoeld om situaties te corrigeren die de eenheid van het tarief aantasten. Aldus gezien reiken de betrokken maatregelen veel verder dan het belang van de afzonderlijke ondernemingen.

6 De Commissie verklaart in dit verband, dat deze maatregelen worden genomen ten aanzien van in abstracto ingedeelde produkten, ongeacht het aantal en de identiteit van de natuurlijke of rechtspersonen die in de Lid-Staten bij de handel in die produkten zijn betrokken. Hoewel het er in concreto niet de schijn van heeft, zijn verordeningen betreffende de tariefindeling van bepaalde produkten dus steeds handelingen van algemene strekking, die gevolgen kunnen hebben voor de activiteit van iedere onderneming die zich bezighoudt met de handel in de produkten waarvan de indeling wordt vastgesteld. Daarbij komt, dat dit soort verordeningen zijn gericht tot de douaneautoriteiten van de Lid-Staten, die tot toepassing ervan zijn gehouden.

7 Hoewel verzoekster een belang kan doen gelden bij de nietigverklaring van verordening nr. 3529/83, aldus de Commissie, kan in het onderhavige geval toch niet

worden aangenomen, dat zij door deze handeling rechtstreeks en individueel wordt geraakt in de zin van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag. Enkel het indelingsbesluit van de douaneautoriteiten kan door particulieren voor de bevoegde nationale rechter worden aangevochten, en langs deze weg kunnen zaken betreffende de tariefindeling door middel van de verwijzingsprocedure van artikel 177 EEG-Verdrag voor het Hof van Justitie worden gebracht.

8 De Commissie concludeert mitsdien, dat het beroep dat de vennootschap Casteels rechtstreeks tegen verordening nr. 3529/83 heeft ingesteld, niet-ontvankelijk is.

9 Tegen dit betoog voert verzoekster aan, dat zij door de betrokken verordening wordt geraakt omdat een bijzondere feitelijke situatie haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert en daardoor individualiseert in de zin van artikel 173, tweede linea, EEG-Verdrag. Het zouden immers de geschillen tussen verzoekster of haar Franse zustervennootschap en de Franse douaneadministratie zijn, die deze laatste ertoe hebben gebracht bij de Commissie de stappen te ondernemen die tenslotte tot verordening nr. 3529/83 hebben geleid.

10 Deze stelling van verzoekster kan niet worden aanvaard. Welke de ontstaansgeschiedenis van verordening nr. 3529/83 ook zij, het gaat in het onderhavige geval ontegenzeglijk om een handeling van normatieve aard, bedoeld om de tariefindeling van een bepaald type produkten te preciseren en twee voor de indeling van een zelfde produkt in aanmerking komende tariefposten tegenover elkaar af te bakenen.

11 De bepalingen van de verordening zijn, al lijken de erin vervatte beschrijvingen concreet, evenwel in alle opzichten van algemene strekking, doordat zij enerzijds betrekking hebben op alle produkten van het beschreven type, en dit ongeacht de individuele kenmerken en de herkomst ervan, en anderzijds, in het belang van een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief, gelden voor alle douaneautoriteiten van de Gemeenschap en voor alle importeurs.

12 Wanneer de bestreden handeling verzoekster raakt, dan is dat dus niet omdat zij rechtstreeks en individueel tot haar zou zijn gericht, maar enkel omdat verzoekster, evenals een onbepaald aantal andere handelaars, het in de omstreden verordening omschreven en ingedeelde produkt verhandelt en uit dien hoofde de normatieve werking ervan ondervindt.

13 Mitsdien is het beroep niet ontvankelijk.

Kosten

14 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Daar verzoekster in het ongelijk is gesteld, moet zij in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1) Verklaart het beroep niet ontvankelijk.

2) Verwijst verzoekster in de kosten van het geding.

Due Pescatore Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 14 februari 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Tweede kamer
O. Due